

plus nogle enkelte andre skulle sætte sig sammen og drøfte tingene til gensidig information og oplysning. Det skulle være medlemmer fra alle partier, og det skulle være en egentlig information.

OECD og Europarådets videnskabelige og kulturelle komité havde også taget sagen op, og den var blevet behandlet på flere internationale kongresser, sidst i Wien i 1964, hvor det i en resolution betegnedes som nødvendigt, at man rundt omkring i landene skabte fælleskomiteer mellem videnskabsmænd og parlamentarikere. På Nordisk Råds plan var der udsendt indbydelse til et møde om samme emne i Helsingfors.

Fordelen ved at oprette en sådan fælleskomité her i landet skulle først og fremmest være den information, som folketingets medlemmer herigennem ville opnå. „Vi ved alle, at videnskabens resultater samles i fagskrifter og andre steder, hvor vi på grund af tidmangel og ofte på grund af sproglige mangler ikke er i stand til at følge de resultater, der er nået. Vi ved også, at mange af oplysningerne slet ikke kommer til os, fordi vi ikke kender spørgsmålene. Det er ganske givet, at en sådan komité mellem dette høje ting og måske 100 videnskabsmænd, eller hvor meget det skal ende i, vil give os en information, som både vil være af betydning på lang sigt og aktuelt vil kunne tage spørgsmål op, som brænder på her i tinget.

Det er afgørende for os, at denne komité selv bestemmer, hvilken virksomhed den ønsker at øve. Det er helt afgørende, at tinget får en orientering, som det selv leder, og at det selv er med til at stille spørgsmål. Det er jo ikke meningen, at denne orientering skal være knyttet til øjeblikkelige planer, og folketinget må være ganske sikker på, at der ikke ligger en pression i det, der sker her; vi vil end ikke acceptere, at der kunne ligge en mistanke i, at orienteringen er bundet til bestemte projekter, som vi eventuelt ikke kunne ønske fremmet. . . .“

Ved forslagets 1. behandling underkastede *Bomholt* (S) det en kritisk vurdering, som mandede ud i, at sagen, der havde trængt sig på i de sidste 25 år, burde overvejes nærmere i et udvalg. „Vi har“, udtalte han, „i vort daglige arbejde brug for videnskaben på visse felter. For det første på det lovforberedende arbejdes område. Vi skal vel ikke normalt tilstræbe så store betænkninger som i Sverige, men nu og da kunne den alsidige belysning godt være mere fyldestgørende. For det andet i udvalgsarbejdet. Men hvis det informatoriske arbejde her skal komme til sin ret, bør der efter min mening ned-sættes *faste udvalg med fagligt kvalificerede sekretærer*, der kan medvirke til, at spørgsmålene formuleres utvetydigt klart. Det vil være nærliggende at nedsætte et undervisningsudvalg, måske et undervisnings- og kulturudvalg, der kan se et ministeriums forskellige forslag inden for rammen af en helhed. Det helhedssyn, som ministeren må antages at have, er det under de givne omstændigheder næsten umuligt for folketinget at opnå. Skønt folketinget ganske givet